DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 29 juli 2010 *

I mål C-54/09 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 6 februari 2009,

Republiken Grekland, företrädd av I. Chalkias och M. Tassopoulou, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av H. Tserepa-Lacombe och F. Jimeno Fernández, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: grekiska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna A. Borg Barthet (referent), M. Ilešič, M. Safjan och M. Berger,

generaladvokat: J. Kokott,
justitiesekreterare: R. Grass,

och efter att den 18 mars 2010 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Republiken Grekland har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 11 december 2008 i mål T-339/06, Grekland mot kommissionen (REG 2008, s. II-3525) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten Republiken Greklands talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2006/669/EG av den 4 oktober 2006 om definitiv fördelning av beloppen för budgetåret 2006 för ett visst antal hektar per medlemsstat för omstrukturering och omställning av vinodlingar

enligt rådets förordning (EG) nr 1493/1999 (EUT L 275, s. 62) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 1493/1999

2 I artikel 14 i rådets förordning (EG) nr 1493/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin (EGT L 179, s. 1) föreskrivs följande:

”1. Kommissionen skall göra preliminära anslagsfördelningar till medlemsstaterna på årsbasis, på grundval av objektiva kriterier med beaktande av särskilda situationer och behov, och ansträngningar som skall göras med hänsyn till målet för systemet.

2. De preliminära fördelningarna skall anpassas till de faktiska utgifterna och på grundval av de reviderade utgiftsprognoser som medlemsstaterna överlämnar med beaktande av målet för systemet och tillgängliga medel.

3. Fördelningen av finansiella anslag mellan medlemsstaterna skall ske med beaktande av hur stor andel av gemenskapens vinodlingsareal som den berörda medlemsstaten har.

…”

Förordning (EG) nr 1227/2000

3 I artikel 16 i kommissionens förordning (EG) nr 1227/2000 av den 31 maj 2000 om tillämpningsföreskrifter till förordning nr 1493/1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin, särskilt beträffande produktionskapacitet (EGT L 143, s. 1), i den lydelse som gäller för budgetåret 2006 (nedan kallad förordning nr 1227/2000), anges följande:

”1. Medlemsstaterna skall senast den 10 juli varje år till kommissionen överlämna följande information beträffande omstrukturerings- och omställningssystemet:

a) En redovisning av de faktiskt utbetalade utgifterna per den 30 juni under budgetåret i fråga, samt den totala areal som berörs.

b) En redovisning av kontrollerade utgifter per den 30 juni under budgetåret i fråga, samt den totala areal som berörs.

c) Samtliga ansökningar om ytterligare finansiering under det pågående budgetåret, utöver de anslagsfördelningar som gjorts enligt artikel 14.1 i förordning (EG) nr 1493/1999, samt den totala areal som berörs i varje enskilt fall.

d) Uppdaterade utgiftsprognoser samt den totala areal som berörs, fram till utgången av den period under vilken omstrukturerings- och omställningsplanerna skall vara genomförda, i enlighet med anslagsfördelningen till varje medlemsstat.

2. Om den information som medlemsstaterna enligt punkt 1 skall överlämna till kommissionen är ofullständig, eller om den inte överlämnas i tid, skall kommissionen utan att det påverkar tillämpningen av de allmänna bestämmelserna om budgetdisciplin, göra ett tillfälligt och schablonmässigt avdrag på förskotten på utgifter som verkställts[*]." [I förordning nr 1227/2000 talas om "avdrag på förskotten när jordbruksutgifterna bokförs". I överensstämmelse med terminologin i förordning nr 1258/1999 används nedan uttrycket förskott på utgifter som verkställts. Övers. anm.]

4 I artikel 17 i förordning nr 1227/2000 föreskrivs följande:

"1. De utgifter som en medlemsstat kontrollerat och betalat och som deklarerats för ett visst räkenskapsår skall finansieras upp till de belopp som har meddelats kommissionen i enlighet med artikel 16.1 a och 16.1 b, under förutsättning att dessa belopp totalt sett inte överstiger det anslag som medlemsstaten beviljats enligt artikel 14.1 i förordning … nr 1493/1999.

…

3. De ansökningar som medlemsstaterna skickat in i enlighet med artikel 16.1 c skall godkännas proportionellt, genom utnyttjande av de anslag som finns tillgängliga efter det att summan av de belopp som från alla medlemsstater har meddelats i enlighet med artikel 16.1 a och de belopp som har deklarerats i enlighet med artikel 16.1 b dragits av från det totala belopp som beviljats medlemsstaterna i enlighet med artikel 14 i förordning … nr 1493/1999. Kommissionen skall snarast möjligt efter den 30 juni meddela medlemsstaterna i vad mån deras ansökningar kan godkännas.

4. Om den totala areal som meddelats i enlighet med artikel 16.1 a är mindre än det antal hektar som anges i samband med budgetårets anslagsfördelning till medlemsstaten i enlighet med artikel 14.1 i förordning … nr 1493/1999 skall de utgifter som

deklarerats för budgetåret i fråga, trots bestämmelserna i punkterna 1 och 2, endast finansieras med ett belopp som uppgår till den totala deklarerade arealen multiplicerad med det genomsnittliga stödbeloppet per hektar; det senare utgörs av förhållandet mellan det belopp som beviljats medlemsstaten i enlighet med artikel 14.1 i förordning … nr 1493/1999 och antalet beräknade hektar.

Detta belopp får aldrig vara högre än de utgifter som deklarerats i enlighet med artikel 16.1 a.

Vid tillämpning av den här punkten får en avvikelse med 5 % tillåtas i fråga om den totala areal som meddelas, jämfört med den areal som anges i anslaget för budgetåret i fråga.

De belopp som inte finansieras i enlighet med denna punkt skall inte vara tillgängliga med avseende på tillämpningen av punkt 3.

…

8. Hänvisningar till ett visst budgetår skall avse de utbetalningar som medlemsstaterna faktiskt gör mellan den 16 oktober och den 15 oktober året efter.

…”

Förordning(EG) nr 1258/1999

5 I artikel 5.1 i rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 160, s. 103), föreskrivs följande:

”De ekonomiska resurser som krävs för att täcka de utgifter som avses i artiklarna 2 och 3 skall göras tillgängliga för medlemsstaterna av kommissionen genom förskott på utgifter som verkställts under en referensperiod.

…”

6 Artikel 7.2 i nämnda förordning har följande lydelse:

”Kommissionen skall besluta om månatliga förskott på verkställda utgifter som betalas av de ackrediterade utbetalningsställena.

Utgifterna för oktober skall hänföras till oktober om de verkställs mellan den 1 och den 15 oktober och till november om de verkställs mellan den 16 och den 31 oktober. Förskottsbetalningar skall göras till medlemsstaten senast den tredje arbetsdagen i den andra månaden efter den månad då utgifterna verkställs.

…”

Bakgrund till tvisten

7 Förstainstansrätten har redogjort för bakgrunden till tvisten på följande sätt:

”6 För budgetåret 2006 (den 16 oktober 2005–15 oktober 2006) har den preliminära fördelningen av anslag som beviljats enligt förordning nr 1493/1999 för omstrukturering och omställning av vinodlingar fastställts i kommissionens beslut 2005/716/EG av den 10 oktober 2005 om preliminär fördelning av beloppen för ett visst antal hektar per medlemsstat för omstrukturering och omställning av vinodlingar enligt rådets förordning (EG) nr 1493/1999, för regleringsåret 2005/06 (EUT L 271, s. 45). I bilagan till detta beslut fastställdes det preliminära anslaget till Republiken Grekland till 8 574 504 euro för en areal av 1 249 hektar.

7 De grekiska myndigheterna meddelade den 10 juli 2006, med tillämpning av artikel 14 i förordning nr 1493/1999 och artikel 16 i förordning nr 1227/2000, kommissionen hur stora utgifter de hade haft för omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland under budgetåret 2006, för att få anslag för dessa utgifter. Enligt detta meddelande uppgick dessa utgifter till 6 829 204,46 euro sammanlagt och den areal som berördes uppgick till 788,002 hektar.

8 De grekiska myndigheterna sände den 22 september 2006 en skrivelse till kommissionen, där de påtalade att ett fel hade uppstått när uppgifter hämtats från en databas. Den sammanlagda areal som borde beaktas var i själva verket 1 102,271 hektar. De preciserade att denna areal överensstämmer med den sammanlagda areal som anges i den tabell som bifogats till skrivelsen av den 10 juli 2006, och i vilken det anges hur stora de verkliga kostnaderna för omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland var fram till den 30 juni 2006,

det vill säga 1 085,391 hektar, och med den sammanlagda areal som angavs i den bilaga som bifogats skrivelsen av den 10 juli 2006, i vilken angavs vilka utgifter för omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland som reglerats fram till den 30 juni 2006, det vill säga 16,88 hektar. De anmärkte även att de sammanlagda utgifterna uppgick till 6 829 204,46 euro.

9 De grekiska myndigheterna upprepade vid det 890:e sammanträdet för förvaltningskommittén för vin den 26 september 2006 sin begäran till kommissionen att denna skulle beakta de rättade uppgifterna. Kommissionen avslog muntligen de grekiska myndigheternas begäran med motiveringen att uppgifterna hade inkommit för sent.

10 Kommissionen antog den 4 oktober 2006 [det omtvistade beslutet]. Samma dag träffade en företrädare för kommissionen några företrädare för de grekiska myndigheterna. Denne förklarade att det med hänsyn till föreskrivna tidsfrister var omöjligt att bifalla deras begäran om att beakta de rättade uppgifter som hade meddelats den 22 september 2006.

11 De grekiska myndigheterna sände den 16 oktober 2006 en skrivelse till kommissionen i vilken de begärde att bilagan till det [omtvistade] beslutet skulle ändras. Kommissionen biföll inte denna begäran."

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

8 Republiken Grekland väckte talan mot det omtvistade beslutet genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 november 2006. Republiken Grekland yrkade att förstainstansrätten skulle ogiltigförklara eller ändra det omtvistade beslutet, i den del som rör fördelning av anslag för stöd till omstrukturering och omställning av vinodlingar i Grekland, så, att de rättade uppgifter som sänts till kommissionen den 22 september 2006 skulle komma att beaktas och Grekland tilldelas motsvarande bidrag.

9 Republiken Grekland åberopade fem grunder till stöd för sin talan. Grunderna avsåg att fristen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 endast är vägledande, åsidosättande av principen om lojalt samarbete, åsidosättande av principerna om tro och heder och god förvaltningssed, åsidosättande av proportionalitetsprincipen samt åsidosättande av principen om ändamålsenlig verkan.

10 Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten nämnda talan.

11 Vad avser den första grunden fann förstainstansrätten i punkt 25 i den överklagade domen att det framgår tydligt av ordalydelsen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 och av systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka denna bestämmelse ingår att tidsfristen i denna artikel är en absolut frist.

12 I följande punkt i den överklagade domen tillade förstainstansrätten att det inte måste anges att det är en ”absolut frist” för att en tidsfrist ska vara absolut.

13 Förstainstansrätten fann därefter att det förhållandet att det i tre språkversioner av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 föreskrivs att medlemsstaterna ska överlämna angiven information till kommissionen ”fram till” den 10 juli varje år inte ger denna bestämmelse en annan innebörd än på andra språk.

14 Förstainstansrätten fann dessutom att den omständigheten att den föreskrivna fristen är absolut bekräftades av den funktion som denna frist har i systemet för omstrukturering och omställning av vinodlingar samt av syftet med förklaringen avseende aktuella utgifter och areal i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000, för vilken samma frist är föreskriven i det systemet.

15 Förstainstansrätten fann i punkt 29 i den överklagade domen att den i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 föreskrivna fristen har som funktion att göra det möjligt att på ett effektivt sätt fördela de anslag som föreskrivs i artikel 14.1 och 14.2 i förordning nr 1493/1999. Medlemsstaterna måste därför varje år sända uppgifterna till kommissionen senast den angivna dagen, så att den preliminära anslagsfördelningen enligt artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999 ska kunna ändras, bland annat med hänsyn till de faktiska utgifterna, i enlighet med artikel 14.1 och 14.2 i samma förordning.

16 Förstainstansrätten angav även i punkterna 30–32 i den överklagade domen att det föreligger ett samband mellan den 10 juli och den 15 oktober samma år, och detta tidsmässiga avstånd har bestämts i syfte att ge kommissionen nödvändig tid för att anta och offentliggöra beslutet om anslagsfördelning enligt artikel 14.2 i förordning nr 1493/1999 före budgetårets slut.

17 Förstainstansrätten konstaterade dessutom i punkterna 33–35 i den överklagade domen att för att bestämmelserna i fråga ska kunna ha ändamålsenlig verkan och för att medlemsstaterna ska kunna göra sina sista betalningar avseende utgifter som redovisats enligt artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 före pågående budgetårs slut och erhålla ersättning därför från kommissionen före budgetårets slut med utnyttjande av de medel som är tillgängliga för det budgetåret, måste beslutet om definitiv anslagsfördelning mellan medlemsstaterna för budgetåret antas före budgetårets slut, det vill säga den 15 oktober.

18 Förstainstansrätten fann vidare i punkt 39 i den överklagade domen att artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 inte ger stöd för något argument för att den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.1 i förordningen är absolut eller för att den inte är absolut. Artikel 16.2 avser nämligen följderna av att ofullständig information sänds till kommissionen eller att den berörda medlemsstaten inte iakttar tidsfristen för att sända in denna information.

19 Förstainstansrätten förkastade vidare i punkt 41 i den överklagade domen Republiken Greklands argument enligt vilket artikel 17.1 i förordning nr 1227/2000 bekräftar att den föreskrivna tidsfristen endast är vägledande, eftersom det i denna bestämmelse uppställs en princip att kommissionen är skyldig att ersätta de utgifter som en medlemsstat har kontrollerat, vilket innebär att medlemsstaterna har möjlighet att rätta till eventuella fel efter den 10 juli. Förstainstansrätten fann, efter att ha konstaterat att artikel 17.1 i förordning nr 1227/2000 rör de utgifter som en medlemsstat har kontrollerat och betalat och som deklarerats för ett visst räkenskapsår och inte bara utgifter som en medlemsstat har kontrollerat, att argumentet bygger på ett ofullständigt citat från denna bestämmelse och således saknar betydelse.

20 I punkterna 50–60 i den överklagade domen fann förstainstansrätten att talan inte kunde vinna bifall på den andra och den tredje grunden. Med dessa grunder gjorde Republiken Grekland gällande att det var uppenbart att den information som hade sänts till kommissionen innan den i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 föreskrivna fristen löpte ut var felaktig och att kommissionen följaktligen, enligt principerna om lojalt samarbete, tro och heder och om god förvaltningssed, var skyldig att beakta de rättade uppgifter som lämnats in efter utgången av denna tidsfrist.

21 Efter att ha slagit fast att det inte var uppenbart att den information som de grekiska myndigheterna lämnade den 10 juli 2006 var felaktig drog förstainstansrätten i punkt 57 i den överklagade domen härav slutsatsen att Republiken Greklands argument grundade sig på en felaktig beskrivning av de faktiska omständigheterna.

22 Vidare slog förstainstansrätten i punkt 58 i den överklagade domen fast att en medlemsstat, med hänsyn till att tidsfristen i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är absolut, inte har rätt att kräva att kommissionen ska beakta uppgifter som har lämnats efter det att denna tidsfrist hade löpt ut. I punkt 59 i nämnda dom preciserade förstainstansrätten sedan att det visserligen inte är helt omöjligt för kommissionen att beakta uppgifter som en medlemsstat har lämnat in för sent, men att kommissionen däremot kan vägra att beakta uppgifter som en medlemsstat har lämnat in för sent, om detta kan medföra att det inte går att anta beslutet om definitiv fördelning av medlemsstaternas anslag för det aktuella budgetåret i rätt tid. Förstainstansrätten drog härav slutsatsen att kommissionen inte åsidosatte de åberopade principerna när den beslutade att inte ta hänsyn till de rättade uppgifterna, eftersom Republiken Grekland hade lämnat in de rättade uppgifterna först den 22 september 2006, det vill säga mer än två månader efter det att Grekland hade lämnat in de ursprungliga uppgifterna, som nu påstods vara felaktiga, och endast tre veckor innan fristen för att anta beslutet gick ut den 15 oktober 2006.

23 Förstainstansrätten fann även att talan inte kunde vinna bifall på den fjärde grunden om åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

24 Förstainstansrätten slog för det första i punkt 66 i den överklagade domen fast att i motsats till Republiken Greklands argument – enligt vilket kommissionen åsidosatte proportionalitetsprincipen när den påförde Grekland en dubbel påföljd genom att kumulativt tillämpa både artikel 16.2 och artikel 17.4 i förordning nr 1227/2000, vilket strider mot principen *ne bis in idem* – framgår det inte av det omtvistade beslutet att kommissionen har tillämpat artikel 16.2 i samma förordning på Greklands fall.

25 Förstainstansrätten förkastade därefter i punkterna 69–75 i den överklagade domen Republiken Greklands argument, enligt vilket kommissionen åsidosatte proportionalitetsprincipen när den gav Grekland en oproportionerlig påföljd med hänsyn till att de grekiska myndigheterna hade fått fram felaktiga uppgifter från sin databas.

26 Förstainstansrätten fann även att talan inte kunde vinna bifall på den femte grunden om åsidosättande av principen om ändamålsenlig verkan.

27 Förstainstansrätten drog i punkt 79 i den överklagade domen, efter att ha erinrat om att det är nödvändigt att fastställa en absolut frist, så att kommissionen kan anta sitt beslut om definitiv fördelning av anslagen till medlemsstaterna före det aktuella budgetårets slut, slutsatsen att den ändamålsenliga verkan av artiklarna 11, 13 och 14 i förordning nr 1493/1999 samt artiklarna 16 och 17 i förordning nr 1227/2000 inte utgör hinder mot att tillämpa en absolut frist och inte heller mot att vägra att beakta uppgifter som en medlemsstat har lämnat in efter utgången av denna tidsfrist, inte ens om detta innebär att den berörda medlemsstaten får mindre stöd.

Parternas yrkanden

28 Republiken Grekland har yrkat att domstolen ska

— fastställa att överklagandet kan tas upp till prövning i sak,

— upphäva den överklagade domen,

— bifalla yrkandena som framställts i första instans och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för såväl överklagandet som förfarandet i första instans.

29 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— avvisa, alternativt ogilla överklagandet och

— förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

30 Republiken Grekland har till stöd för sitt överklagande åberopat tre grunder. Grunderna avser en felaktig tolkning av artiklarna 16.1, 16.2 och 17 i förordning nr 1227/2000, att förstainstansrätten har gjort en felaktig bedömning av räckvidden av flera allmänna rättsprinciper och motsägelsefull motivering.

Den första grunden: Felaktig tolkning av artiklarna 16.1, 16.2 och 17 i förordning nr 1227/2000

Parternas argument

31 Republiken Grekland har kritiserat förstainstansrätten för att ha gjort en felaktig tolkning av artiklarna 16.1, 16.2 och 17 i förordning nr 1227/2000. Vid en samlad tolkning framgår, i motsats till vad förstainstansrätten fann, att den frist som avses i artikel 16.1 är vägledande.

32 Det framgår särskilt av artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 att nämnda frist är vägledande. Republiken Grekland har gjort gällande att det följer av denna bestämmelses ordalydelse att överlämnande av ofullständig information eller överskridande av fristen endast ska medföra ett tillfälligt och schablonmässigt avdrag på förskotten. Enligt medlemsstaten följer härav att denna påföljd kan upphävas i efterhand om den berörda medlemsstaten kompletterar eller överlämnar information innan beslut om definitiv fördelning av anslagen fattas. På så sätt skulle medlemsstaten inte komma att drabbas av någon påföljd eller en minskning av de belopp som den har rätt till.

33 Det är enligt Republiken Grekland otänkbart att unionslagstiftaren med avseende på de medlemsstater som överlämnar felaktig information inom fristen skulle ha antagit en strängare bestämmelse än vad som gäller för de medlemsstater som inte överlämnat någon information alls eller som överlämnat ofullständig information.

34 Det framgår även av ordalydelsen av artikel 17.1 i förordning nr 1227/2000 att fristen är vägledande. Enligt denna bestämmelse ska de utgifter som en medlemsstat faktiskt har haft för ett visst budgetår finansieras, och inte de utgifter som medlemsstaten har haft och uppgivit som förstainstansrätten har funnit. Enligt Republiken Grekland följer härav att medlemsstaterna kan rätta uppenbara fel, även efter den 10 juli.

35 Republiken Grekland har dessutom gjort gällande att i den grekiska språkversionen av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 saknas uttrycket ”senast”, som förekommer i övriga språkversioner, vilket förhållande bekräftar att den i bestämmelsen angivna fristen är vägledande.

36 Även den omständigheten att kommissionen själv har godtagit information som överlämnats sedan den aktuella fristen löpt ut talar för en sådan tolkning.

37 Kommissionen har hävdat att den första grunden inte kan tas upp till sakprövning, eftersom klaganden endast har upprepat de argument som anfördes i första instans.

38 Kommissionen har särskilt gjort gällande att Republiken Greklands argument – enligt vilket det i artikel 17.1 i förordningen bekräftas att den frist som avses i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är vägledande – inte kan tas upp till sakprövning eftersom argumentet avser en förnyad prövning av de faktiska omständigheterna.

39 Kommissionen har dessutom hävdat att det inte är möjligt att av artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 dra slutsatsen att den i artikel 16.1 föreskrivna fristen är vägledande, eftersom dessa bestämmelser har olika uppgifter och syften. Artikel 16.2 är således endast tillämplig vid överlämnande av ofullständig information eller när informationen lämnats för sent, vilket inte är aktuellt i förevarande mål.

40 Kommissionen har, vad gäller Republiken Greklands argument att ordet ”senast” saknas i den grekiska språkversionen av artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000, hävdat att detta argument inte kan tas upp till sakprövning, eftersom det syftar till en förnyad prövning av talan vid förstainstansrätten. Kommissionen har i sak gjort gällande att den omständigheten att nämnda ord saknas i den grekiska språkversionen inte utgör en omständighet som det är nödvändigt att beakta vid bedömningen av huruvida den aktuella fristen är vägledande eller ej, och att den under alla omständigheter inte visar att fristen är vägledande.

41 Kommissionen har slutligen, som svar på argumentet att den omständigheten att kommissionen har godtagit information som överförts efter det att den i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 föreskrivna fristen löpt ut ger stöd för att denna frist är vägledande, hävdat att förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den fann att en medlemsstat inte har rätt att kräva att kommissionen ska beakta uppgifter som har överlämnats efter det att denna tidsfrist löpt ut och att kommissionen kan vägra att godta en sådan begäran om det visar sig att det är omöjligt att fatta beslut om definitiv fördelning av anslag till medlemsstaterna i rätt tid.

Domstolens bedömning

– Upptagande till sakprövning

42 Enligt fast rättspraxis följer det visserligen av artikel 256.1 andra stycket FEUF, artikel 58 första stycket i domstolens stadga och artikel 112.1 c i rättegångsreglerna att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter domen ifrågasätts samt de rättsliga grunder som åberopas till stöd för yrkandet om upphävande. Ett överklagande som endast upprepar eller ordagrant återger de grunder och argument som redan

har framförts vid tribunalen uppfyller således inte de krav på motivering som följer av dessa bestämmelser (se bland annat dom av den 24 september 2009 i de förenade målen C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P och C-137/07 P, Erste Group m.fl. mot kommissionen, REG 2009, s. I-8681, punkt 131).

43 Det framgår emellertid av rättspraxis att när en klagande har ifrågasatt tribunalens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten, kan emellertid de rättsfrågor som prövades av tribunalen på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. Om klaganden inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan har åberopats vid tribunalen, skulle överklagandeinstitutet nämligen mista en del av sin innebörd (dom av den 23 april 2009 i mål C-425/07 P, AEPI mot kommissionen, REG 2009, s. I-3205, punkt 24).

44 Med sin första grund avser emellertid Republiken Grekland att ifrågasätta förstainstansrättens tolkning av artiklarna 16 och 17 i förordning nr 1227/2000. Denna grund kan följaktligen tas upp till sakprövning.

– Prövning i sak

45 I artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 föreskrivs i flertalet språkversioner att medlemsstaterna ”senast” den 10 juli varje år till kommissionen ska överlämna den information som anges i bestämmelsen.

46 Det är ställt utom allt tvivel att en sådan formulering medför att nämnda frist är absolut. Det förhållandet att det i tre språkversioner, däribland den grekiska, föreskrivs att medlemsstaterna ska överlämna informationen till kommissionen fram till den 10 juli varje år medför inte att denna bestämmelse ska ges en annan betydelse jämfört med övriga språkversioner.

47 Denna tolkning bekräftas av såväl systematiken i förordning nr 1227/2000 som av syftet med artikel 16.1 i förordningen.

48 För det första vilar Republiken Greklands argument enligt vilket det följer av artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 att den i artikel 16.1 föreskrivna fristen är vägledande på den felaktiga förutsättningen att artikel 16.2 även avser sådana fall när en medlemsstat inte har överlämnat en sådan redogörelse som avses i artikel 16.1 till kommissionen, medan det klart framgår av den förstnämnda bestämmelsens ordalydelse att den enbart avser ofullständiga redogörelser som inte har kompletterats före den 10 juli varje år.

49 Enligt artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 ska nämligen kommissionen, om den information som medlemsstaterna enligt punkt 1 i nämnda artikel ska överlämna till kommissionen är ofullständig eller om den inte överlämnas i tid, göra ett tillfälligt och schablonmässigt avdrag på förskotten när jordbruksutgifterna bokförs.

50 Härav följer att Republiken Greklands argument inte kan godtas.

51 Artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 avser för övrigt avdrag på förskotten på utgifter som verkställts i den mening som avses i artikel 5.1 i förordning nr 1258/1999, och inte de definitiva anslagen.

52 Enligt denna artikel ska de ekonomiska resurser som krävs för att täcka de utgifter som avses i artiklarna 2 och 3 i nämnda förordning göras tillgängliga för medlemsstaterna av kommissionen genom förskott på utgifter som verkställts under en referensperiod. Enligt artikel 7.2 i förordningen ska kommissionen besluta om månatliga förskott på verkställda utgifter som betalas av de ackrediterade utbetalningsställena. Dessa förskottsbetalningar ska göras till medlemsstaten senast den tredje arbetsdagen i den andra månaden efter den månad då utgifterna verkställs.

53 Det är i detta sammanhang som det i artikel 16.2 i förordning nr 1227/2000 föreskrivs att om den information som medlemsstaterna enligt punkt 1 i nämnda artikel ska överlämna till kommissionen är ofullständig, eller om den inte överlämnas i tid, ska kommissionen göra ett tillfälligt och schablonmässigt avdrag på förskotten på de verkställda utgifterna.

54 Syftet med artikel 16.2 i förordnig nr 1227/2000 är följaktligen att få medlemsstaterna att iaktta sin skyldighet att lämna en redogörelse enligt artikel 16.1.

55 För det andra kan Republiken Greklands argument, enligt vilket ordalydelsen i artikel 17.1 i förordning 1227/2000 bekräftar att den i artikel 16.1 i förordningen föreskrivna fristen är vägledande, inte godtas.

56 Enligt denna artikel ska de utgifter som en medlemsstat kontrollerat och betalat och som deklarerats för ett visst räkenskapsår finansieras upp till de belopp som har meddelats kommissionen i enlighet med artikel 16.1.

57 I motsats till vad Republiken Grekland har påstått finns det ingenting i denna bestämmelses ordalydelse som anger att kommissionen är skyldig att grunda sitt beslut på de faktiska utgifterna och således beakta de rättelser som medlemsstaterna gjort efter det att den frist som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 har löpt ut.

58 Det framgår däremot uttryckligen av artikel 17.4 i nämnda förordning att med undantag från artikel 17.1 ska en påföljd tillämpas om den totala areal som meddelats i enlighet med artikel 16.1 a i förordningen är mindre än det antal hektar som anges i samband med budgetårets anslagsfördelning till medlemsstaten i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999.

59 Härav följer, i motsats till vad Republiken Grekland har hävdat, att kommissionen när den antar beslutet om de definitiva anslagen inte är skyldig att grunda beslutet på den faktiska totala arealen, utan endast på den areal som meddelats till kommissionen inom den frist som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000.

60 För det tredje framgår det av syftet med den redogörelse som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 att avsikten med datumet den 10 juli är att möjliggöra för kommissionen att i rätt tid anta beslutet om definitiv fördelning av anslag till medlemsstaterna. Detta innebär att kommissionen inte är skyldig att grunda beslutet på rättade uppgifter som överlämnats efter nämnda datum.

61 Det ska erinras om att kommissionen, med stöd av artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999, ska göra preliminära anslagsfördelningar till medlemsstaterna på årsbasis, på grundval av objektiva kriterier med beaktande av särskilda situationer och behov, ansträngningar som ska göras med hänsyn till målet för systemet. Enligt artikel 14.2 i förordningen ska de preliminära fördelningarna, i ett andra led, anpassas till de faktiska utgifterna och de reviderade utgiftsprognoser som medlemsstaterna överlämnar med beaktande av målet för systemet och tillgängliga medel.

62 Den skyldighet som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 syftar till att möjliggöra för kommissionen att ha tillgång till de uppgifter som är nödvändiga för att i enlighet med artikel 14.2 i förordning nr 1493/1999 kunna fastställa de definitiva anslagen.

63 Det är emellertid endast genom en strikt tolkning av den frist som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 som kommissionen kan säkerställa att de anslag som inledningsvis, i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 1493/1999, preliminärt tilldelas medlemsstaterna i rätt tid kan anpassas till de faktiska utgifterna.

64 Det ska erinras om att enligt artikel 17.8 i förordning nr 1227/2000 ska dels hänvisningar till ett visst budgetår avse de utbetalningar som medlemsstaterna faktiskt gör mellan den 16 oktober ett år och den 15 oktober året efter, dels kommissionen, i enlighet med artikel 7.2 i förordning nr 1258/1999, besluta om månatliga förskott på verkställda utgifter som betalas av de ackrediterade utbetalningsställena. Utgifterna för oktober ska hänföras till oktober om de verkställs mellan den 1 och den

15 oktober och till november om de verkställs mellan den 16 och den 31 oktober. Dessa förskottsbetalningar ska göras till medlemsstaten senast den tredje arbetsdagen i den andra månaden efter den månad då utgifterna verkställs.

65 För att medlemsstaterna före utgången av det aktuella budgetåret ska kunna genomföra de sista betalningarna avseende de utgifter som redovisats i enlighet med artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 och dessa ska kunna ersättas av kommissionen före utgången av budgetåret med utnyttjande av de budgetposter som är tillgängliga för nämnda budgetår, är det mot denna bakgrund nödvändigt att beslutet om definitiv fördelning av anslag till medlemsstaterna för det aktuella budgetåret antas innan budgetårets slut, det vill säga före den 15 oktober.

66 För att kommissionen ska kunna anta och offentliggöra beslutet om definitiv fördelning av nämnda anslag före den 15 oktober är det, med hänsyn till de krav hänförliga till förfarandet som kommissionen måste uppfylla, nödvändigt att kommissionen har tillgång till information avseende samtliga medlemsstater senast den 10 juli det aktuella budgetåret.

67 I likhet med vad som framgår av artikel 17.3 i förordning nr 1227/2000 kan inte några enskilda ändringar av anslagen till en medlemsstat göras. Enligt nämnda bestämmelse kan nämligen ansökningar om ytterligare finansiering av utgifter för det aktuella budgetåret i enlighet med artikel 16.1 c i förordning nr 1227/2000 endast godkännas om det finns anslag tillgängliga efter det att summan av de belopp som från alla medlemsstater har meddelats i enlighet med artikel 16.1 a i samma förordning och

de belopp som har deklarerats i enlighet med artikel 16.1 b dragits av från det totala belopp som beviljats medlemsstaterna.

68 Det följer av vad som anförts ovan att kommissionen inte är tvungen att godta information som överlämnats efter det att fristen har löpt ut, eftersom detta kan utgöra ett hinder för att i rätt tid anta beslutet om definitiv fördelning av anslag till medlemsstaterna.

69 Den omständigheten att kommissionen har medgett att det inte helt kan uteslutas att information som lämnats för sent beaktas påverkar inte denna tolkning, eftersom det är fråga om ett kort överskridande av fristen och det är möjligt att anta beslutet om definitiv fördelning av anslagen till medlemsstaterna före den 15 oktober.

70 Av det anförda följer att den första grunden inte kan godtas. Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: felaktig bedömning av flera allmänna rättsprinciper

71 Förevarande grund består av två delar.

Den andra grundens första del: åsidosättande av de allmänna principerna om lojalt samarbete, tro och heder samt god förvaltningssed

– Parternas argument

72 Republiken Grekland har hävdat att förstainstansrätten felaktigt slagit fast att kommissionen, genom att inte beakta de rättade uppgifter som överlämnats till den av de grekiska myndigheterna och genom att använda sig av uppgifter som var uppenbart felaktiga, trots att kommissionen hade tillräckligt med tid för att inarbeta de rättade uppgifterna i sitt beslut, inte har åsidosatt principerna om lojalt samarbete, god förvaltningssed och tro och heder.

73 Kommissionen har för sin del hävdat att dessa argument inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de innebär en upprepning av de argument som anförts i första instans utan att det visas på vilket sätt förstainstansrätten gjort en felaktig bedömning.

– Domstolens bedömning

74 Republiken Grekland har med den andra grundens första del gjort gällande att principerna om lojalt samarbete, god förvaltningssed och tro och heder skulle ha medfört att kommissionen dels inte hade beaktat uppenbart felaktiga uppgifter som

överlämnats, dels hade beaktat de rättade uppgifterna, eftersom det fanns tillräckligt med tid för att inarbeta dem i det omtvistade beslutet.

75 Det ska inledningsvis erinras om att Republiken Grekland härigenom har ifrågasatt den bedömning av de faktiska omständigheterna som förstainstansrätten gjorde i punkterna 57–59 i den överklagade domen. Förstainstansrätten fann nämligen i punkt 57 i den överklagade domen att det inte var uppenbart att den information som de grekiska myndigheterna lämnade den 10 juli 2006 var felaktig. Förstainstansrätten fann vidare i punkt 59 att när de rättade uppgifterna lämnades in till kommissionen hade denna inte tillräckligt med tid för att beakta dessa i det omtvistade beslutet.

76 Enligt artikel 225.1 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga ska ett överklagande till domstolen vara begränsat till rättsfrågor. Tribunalen är därför ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta omständigheterna liksom att bedöma bevisningen. Bedömningen av dessa omständigheter och denna bevisning är därför inte, utom i det fall då uppgifter som underställts rätten har missuppfattats, en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll i ett mål om överklagande (se bland annat, dom av den 19 september 2002 i mål C-104/00 P, DKV mot harmoniseringsbyrån, REG 2002, s. I-7561, punkt 22, av den 12 januari 2006 i mål C-173/04 P, Deutsche SiSi-Werke mot harmoniseringsbyrån, REG 2006, s. I-551, punkt 35, och av den 15 april 2010 i mål C-38/09 P, Schräder mot växtsortsmyndigheten, REU 2010, s. I-3209, punkt 69).

77 I förevarande mål har emellertid Republiken Grekland inte visat eller ens åberopat en sådan missuppfattning av omständigheterna eller bevisningen i målet vid förstainstansrätten. Den andra grundens första del kan följaktligen inte tas upp till sakprövning.

Den andra grundens andra del: Åsidosättande av den allmänna principen om likabehandling

– Parternas argument

78 Republiken Grekland har med den andra grundens andra del hävdat att förstainstansrätten felaktigt slog fast att kommissionen, när den inte beaktade de för sent överlämnade rättade uppgifterna, inte åsidosatte principen om likabehandling.

79 Enligt medlemsstaten i fråga strider kommissionens agerande mot principen om likabehandling mellan medlemsstaterna, eftersom kommissionen godtyckligt har godtagit uppgifter som överlämnats av andra medlemsstater, efter det att fristen löpt ut.

80 Kommissionen har för sin del gjort gällande att detta argument inte kan tas upp till sakprövning, eftersom det åberopats för första gången i överklagandet och att de rättsliga och faktiska grunderna för invändningen inte har angetts. Kommissionen har i andra hand hävdat att argumentet saknar grund.

– Domstolens bedömning

81 Om en part tilläts att vid domstolen åberopa en grund som denne inte har åberopat vid tribunalen, skulle det, enligt fast rättspraxis, innebära att vederbörande vid domstolen, vilken har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra

en mer omfattande tvist än den som tribunalen har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva den lägre instansens rättsliga bedömning av de grunder som har åberopats i den lägre instansen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 58 och 59, av den 30 mars 2000 i mål C-266/97 P, VBA mot VGB m.fl., REG 2000, s. I-2135, punkt 79, av den 29 april 2004 i de förenade målen C-456/01 P och C-457/01 P, Henkel mot harmoniseringsbyrån, REG 2004, s. I-5089, punkt 50, och av den 18 december 2008 i mål C-16/06 P, Les Éditions Albert René mot harmoniseringsbyrån, REG 2008, s. I-10053, punkt 126).

82 Republiken Greklands invändning mot att kommissionen åsidosatte principen om likabehandling när den godtog uppgifter som hade överlämnats av andra medlemsstater efter fristen har emellertid aldrig åberopats vid förstainstansrätten.

83 Den andra grundens andra del kan mot denna bakgrund inte tas upp till sakprövning.

84 Överklagandet ska följaktligen avvisas vad avser den andra grunden.

Den tredje grunden: Motsägelsefull motivering

Parternas argument

85 Republiken Grekland har hävdat att förstainstansrätten motsade sig själv när den dels, i punkterna 25, 36 och 43 i den överklagade domen, angav att den frist som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är absolut, dels, i punkt 59 i nämnda dom,

angav att kommissionen kan beakta uppgifter som en medlemsstat har lämnat in för sent, om det är fråga om en kort försening och den fortfarande har möjlighet att fatta sitt beslut om definitiv fördelning av anslag till medlemsstaterna.

86 Enligt kommissionen är motiveringen till den överklagade domen inte motsägelsefull, utan följer en och samma logik, nämligen en korrekt tillämpning av lagstiftningen samtidigt som principen om lojalt samarbete med den berörda medlemsstaten iakttas.

Domstolens bedömning

87 Det ska inledningsvis erinras om att enligt fast rättspraxis är frågan huruvida skälen i en dom från tribunalen är motsägelsefulla en rättsfråga som kan åberopas i ett mål om överklagande (se bland annat dom av den 9 september 2008 i de förenade målen C-120/06 P och C-121/06 P, FIAMM m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6513, punkt 90, och av den 16 juli 2009 i mål C-385/07 P, Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland mot kommissionen, REG 2009, s. I-6155, punkt 71).

88 I förevarande fall har förstainstansrätten i punkterna 25, 36 och 43 i den överklagade domen bekräftat att den frist som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är absolut.

89 Republiken Grekland har gjort gällande att förstainstansrätten motsade sig själv när den i punkt 59 i den överklagade domen slog fast att det inte är helt omöjligt för kommissionen att beakta uppgifter som en medlemsstat, i enlighet med artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000, har lämnat in för sent.

90 Detta argument kan emellertid inte godtas.

91 Förstainstansrätten fann nämligen i punkterna 31 och 32 i den överklagade domen att datumet 10 juli, som föreskrivs i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000, fastställts så att kommissionen kan anta och offentliggöra beslutet om definitiv fördelning av anslag före den 15 oktober. Förstainstansrätten angav likaledes i punkt 43 i den överklagade domen att eftersom denna frist är absolut, har en medlemsstat inte rätt att kräva att kommissionen ska beakta uppgifter som lämnats efter det att tidsfristen har gått ut.

92 Förstainstansrätten kunde därefter, utan att motsäga sig själv, i punkt 59 i den överklagade domen slå fast att kommissionen endast kan beakta uppgifter som en medlemsstat har lämnat in för sent, om det är fråga om en kort försening och den fortfarande har möjlighet att fatta sitt beslut om definitiv fördelning av medlemsstaternas anslag för det aktuella budgetåret. Även om medlemsstaterna är skyldiga att senast den 10 juli varje år till kommissionen överlämna de uppgifter som avses i artikel 16.1 i förordning nr 1227/2000 är det nämligen möjligt för kommissionen att beakta uppgifter som en medlemsstat har lämnat in efter detta datum, detta för att de medlemsstater

som endast överskridit fristen med några få dagar ska kunna beaktas i det slutliga beslutet.

93 Republiken Greklands argument om motsägelsefull motivering kan således inte godtas. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den tredje grunden.

94 Av ovanstående överväganden följer att överklagandet inte kan vinna bifall på någon av de grunder som Republiken Grekland har åberopat till stöd för sitt överklagande. Överklagandet ska således ogillas.

Rättegångskostnader

95 Enligt artikel 69.2 första stycket i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.

96 Kommissionen har yrkat att Republiken Grekland ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Grekland har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Republiken Grekland ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter